

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 971618/2

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים לפני כבוד הדיינים:

הרב הראשי לישראל הרב דוד ברוך לאו, הרב א' אהרן כץ, הרב אליעזר איגרא

המערער: עו"ד פלוני (נאמן הקדש ע') (ע"י ב"כ עו"ד יוסף שחור ועו"ד נפתלי פרידמן)
נגד

המשיבים: הקדש ח' (ע"י ב"כ עו"ד מנחם כהן)
הקדש ז' (ע"י ב"כ עו"ד יוסף תוסיה כהן)
הקדש ע' – חלק הקדש מ' (ע"י ב"כ עו"ד יוסף תוסיה כהן)

הנדון: שכר טרחתו של נאמן הקדש – הסמכות והשיקולים לקביעתו

פסק דין

הערעור, הרקע ופסיקת בית דין קמא

המערער עו"ד [פלוני] באמצעות באי כוחו עו"ד יוסף שחור ועו"ד נפתלי פרידמן (להלן: "המערער") מערער על החלטת בית הדין הרבני האזורי בתל אביב יפו בהרכב בראשות הראב"ד הגר"נ בן שמעון בתיק מס' 359230/1 שבמסגרתה הועמד שכרו על סך בשיעור 10% מתמורת מכירת הקרקע בעבור הקדש [ע'] (להלן: ההקדש) (בעבור טרחתו במכירתה).

ההקדשות הנהנים מההקדש הנ"ל (להלן: "המשיבים"), באמצעות באי כוחם עו"ד מנחם כהן, בא כוח הקדש [ח'] ועו"ד יוסף תוסיה כהן, בא כוח הקדש [ע'] – חלק הקדש [מ'] והקדש [ז'], הגישו תשובה לערעור ואף ערעור שכנגד.

להלן השתלשלות העניינים בקיצור נמרץ:

המערער [פלוני] מונה על ידי בית הדין האזורי בירושלים בהרכב בראשות הגר"א שינפולד לנאמן ההקדש בתאריך י' באייר תשס"ג.

לאחר זמן הגיש צד ג' [אלמוני] תביעה לבית הדין בתל אביב נגד ההקדש, בית הדין האזורי בירושלים אישר לתובע לפתוח תיק בבית הדין בתל אביב בעניין זה בתאריך כ"ג באייר תשס"ח.

לאחר השלמת ההליכים כנגד אותו גורם שלישי, הוגשה לבית הדין בתל אביב בקשה להחזרת הטיפול בתיק לבית הדין בירושלים, בית הדין דחה את הבקשה בהחלטה מתאריך כ"ז בשבט תשע"ג, בלא לנמק את סיבת הדחייה.

כפי הנראה המשיך הנאמן את הליך הטיפול בתיק בפני בית הדין בתל אביב, ולקראת סיום הטיפול במכירת נכס ההקדש הגיש לבית הדין הנ"ל בקשה לקביעת שכרו על סך 25% מתמורת המכר. באי כוח הנהנים מההקדש הביעו התנגדות חריפה לבקשת הנאמן.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בהחלטה מיום כ"ז בסיוון תשע"ב דחה בית הדין את בקשת הנאמן וקצב לו שכר בסך 10% מתמורת המכר.

המערער טוען שיש לדחות את החלטת בית הדין על יסוד שלושה נימוקים. המשיבים בתשובה לערעור דחו את טענותיו אחת לאחת, וכאמור הגישו גם ערעור שכנגד שבו הם מבקשים להפחית מהשכר שנקבע בהחלטת בית הדין.

אתיחס לעיקרי טענות המערער, ואגיב לטענות אלו במהלך הדברים.

המערער מבסס את ערעורו על שלושה נימוקים עקרוניים:

א. הבטחת בית הדין בראשות הגר"א שינפלד, שמינהו לנאמן ההקדש, לשכר בסך שביקש.

ב. הטיפול הממושך והמסובך בתיק, לטענתו, שנמשך כמעט עשר שנים ושכללו, לטענתו, הושקעו בתיק זה מעל שבע מאות שעות עבודה ונדרשות עוד עשרות שעות להשלמת הטיפול בתיק, והסיכון הנכבד בתיק זה – סיכון שכל עמלו יהא לריק עקב העדר נכסים ברורים להקדש בשעת המינוי, מביאים לדעתו למסקנה שקביעת בית הדין קמא – ששכר של 25% הוא מוגזם מאוד – אינה מוצדקת.

ג. כפי שמוזכר גם בהבהרה שנתן הגר"א שינפלד, השכר בתיק זה הובטח למערער בתמורה לעבודה כפולה: בתור נאמן ובתור עורך דין. ואומנם לאחר זמן שכר המערער את שירותיו של עו"ד שחור כדי שיבצע את חלקו כעורך דין בטיפול בתיק, אולם לטענתו אין בכך שום פגם, מאחר שכעת הוא מבקש שכר עבור שתי העבודות העבודות הנ"ל כפי שנקבע לו, ומתוך שכר זה ייתן הוא לעו"ד שחור את חלקו.

דיון

כאמור הערעור מבוסס על שלוש טענות עיקריות:

הטענה בדבר הבטחה באשר לשכר שייקצב, טענות נלוות בסוגיית הסמכות ודיון בהן

הבטחת בית הדין בראשות הגר"א שינפלד לקצוב לו שכר בסך 25%.

לטענת המערער בסעיף 39.2 לכתב הערעור שגה בית הדין קמא בכך שביטל את הבטחת בית הדין בראשות הגר"א שינפלד, בשעה שאינו יושב כערכאת ערעור.

בעניין זה יש לקבל את טענת ב"כ המשיבים שהבטחת הגר"א שינפלד אינה 'החלטה' אלא 'הבטחה', הבטחה כעין זו שניתנה בעל פה בלי שום אזכור בכתב – אין לראות בה החלטה של בית דין. אם כי מתוך הפרוטוקול נראה ברור כי אין ספק בהבטחה זו.

בסעיפים 40.2.3 ו-40.2.4 מנסה המערער להעלות טענה נוספת והיא שלמעשה לא הייתה כלל סמכות לבית הדין בתל אביב לדון בתיק זה, עקב זאת שעיקר הטיפול בנאמנות ההקדש נעשה בבית הדין בירושלים, ובית הדין בתל אביב טיפל אך ורק בהליך צדדי של התביעה שהגיש גורם שלישי נגד ההקדש. טענה זו חוזרת על עצמה גם בסעיף 39.5 ובהרחבה בסעיף 40.5.

טענה זו – בהחלט היה מקום לדון בה אילו הייתה מוגשת כערעור מייד לאחר דחיית בקשת המערער להחזרת הטיפול בתיק לבית הדין בירושלים. אולם משלא הוגש ערעור נגד החלטה זו, אלא נמשך ההליך בבית הדין בתל אביב ורק לאחר שבית הדין בתל אביב פסק נגד בקשתו של

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

המערער הוגש ערעור בעניין זה, נראה שזו היא טענה שיש בה חוסר תום לב, ועל כן אין לקבל את הערעור בנקודה זו.

גם טענת המערער בסעיף 39.3 שבעצם הפנייה של בית הדין בתל אביב לגר"א שינפלד, הכפיף בית הדין את עצמו לשיקול דעתו, אין לה על מה שתסמוך. ברור מתוך החלטות בית הדין שהיה ברצון דייניו לדעת את האמת ולשם כך פנו לגר"א שינפלד, וכמו כן כמובן היה ברצונם לשמוע את דעתו בעניין, אך לא הכפיפו הם את עצמם אליו בשום שלב. כל דקדוקי המערער בלשונן של החלטות בית הדין אין להם שחר.

כן גם טענת המערער בסעיף 40.3.5, שמשמע מלשון החלטת בית הדין שאילו הייתה בכתובים החלטה של הגר"א שינפלד היו מקבלים את דעתו, אינה טענה כלל: מלבד שעיך הדיוק בלשונם מפוקפק מאוד, הרי שגם אם נניח שזו הייתה דעתם, הרי ברור שכוונתם למקרה שהייתה נמצאת החלטה מפורשת כזו של בית הדין בירושלים, ובוודאי לא הייתה כוונתם להכפיף את החלטתם לכל מכתב שיכתוב הגר"א שינפלד בעתיד.

אלא שעדיין היה מקום לדון בעניין זה, שהואיל ובית הדין בירושלים בראשות הגר"א שינפלד הוא אשר מינה את המערער לנאמן על ההקדש, הרי שיש להבטחתו לקצוב לו שכר מסוים, כעין דין של קציצת שכר לפועל על ידי בעה"ב, אשר מועילה בדבור ואין בה צורך בקניין.

ואף על פי שהרב שינפלד ובית דינו אינם הבעלים על ההקדש, מכל מקום הואיל והם הממנים את הנאמן, הרי ברור שיש להם סמכות לקצוץ לו שכר עבור עבודתו, וכשם שיש בידם לקבוע את שאר אופני הניהול של ההקדש וההוצאות הנצרכות לצורך ניהול תקין של ההקדש.

אלא שנראה שגם טענה זו אינה מספיקה במקרה שלפנינו, שהרי ההבטחה הנ"ל לא נרשמה על ידי בית הדין בירושלים בשום מקום, ולא ניתנה בשום שלב כהחלטה או כאישור רשמי של בית הדין. רק לאחר הבקשה מצד בית הדין בתל אביב, ניתנה הבהרה כתובה של הגר"א שינפלד, וגם הבהרה זו אינה חתומה על ידי הדיינים האחרים. והואיל ודייני בית הדין אינם הבעלים על ההקדש, אלא שיש להם סמכות לקבוע את אופני הניהול שלו, בוודאי היינו דווקא באופן שהדברים נעשו בצורה של החלטות של בית הדין, וכעין ההחלטות האחרות שניתנו בתיק זה, כגון אישור למכירת הנכס ועוד החלטות רבות מאוד, ואין תוקף להבטחות שניתנו בעל פה בדרך זו. הבטחות מעין אלו דינן כהבטחות פרטיות של הדיינים, ולא כמעשה בית דין אשר יכול לחייב את ההקדש שבית הדין ממונה עליו.

אדרבה מכל ההתנהלות נראה שגם לדעת בית הדין בירושלים הדברים לא נאמרו בצורה מחייבת, ולא היתה כאן אלא הבטחה בעלמא, שלכשיבואו הדברים לידי גמר יפסוק בית הדין שכר בסך זה. אם כן כאשר בפועל הועברו הדברים לסמכותו של בית הדין בתל אביב, אין תוקף מחייב להבטחות מעין אלו, ואין לראות בהבטחה זו אלא המלצה לקביעת השכר הראוי.

יתר על כן, כפי שמציינים בצדק באי כוח המשיבים, המערער עצמו אינו מזכיר בבקשה שהגיש לבית הדין בתל אביב לקביעת שכרו, ולו ברמז, את הבטחת הגר"א שינפלד, וכנראה הועלה את הדברים רק בעל פה במהלך הדיונים. אם כן יש כאן מעין הודאת בעל דין שההבטחה הנ"ל אינה תקפה, ואינה משמשת אלא המלצה לקביעת השכר הראוי.

לסיכום: אין להבטחת בית הדין בראשות הגר"א שינפלד תוקף מחייב, בין בתור החלטת בית הדין אשר ממונה על נכסי ההקדש, ובין בתור בעל הסמכות 'לשכור פועל' שיעבוד בנכסי ההקדש.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

קביעת גובה שכר הנאמן

בעניין זה טוען המערער בסעיף 39.1, שטעה בית הדין קמא בקובעו שהשכר שהוכטח לו מוגזם. טענה זו מבוססת על היקף הטיפול בתיק ומורכבותו, וכפי שמפרט המערער בהרחבה רבה הן בבקשה המקורית לקביעת שכרו בבית דין קמא, הן בערעור אשר לפנינו.

אציין כי אכן נעשתה כאן עבודה רבה של עורך דין, אולם בקשה זו אף היא דינה להידחות. זאת משום שבית הדין קמא אכן התייחס לטענה זו וקבע שנאמן בהקדש אחראי לדאוג לכל צורכי ההקדש, ואינו זכאי לשכר עבור כל פעולה ופעולה שהוא עושה בעבור ההקדש, ולפיכך אין לקבוע לו שכר לפי שעות עבודה וכדומה, אלא כפי שיקול דעת בית הדין שממונה על ההקדש. והואיל ובית הדין קמא היה מודע לכל הטורח והמאמץ שהושקע בתיק, ולמרות זאת קבע לו שכר בגובה מסוים, אין כמעט אפשרות לקבוע שהיתה כאן טעות בשיקול הדעת, ולכן אין לקבל בקשה לביטול פסק דין זה.

גם טענת המערער בסעיף 39.6, שטעה בית הדין בקובעו שלא ייתכן שבית הדין (בירושלים) קבע סכום גבוה כל כך, בעוד אכן קרה הדבר במציאות – אין בה ממש. ברור שבית הדין סבר שקביעה זו אינה מתקבלת על הדעת, ולא שלא התרחשה במציאות.

אשר לטענת המערער בסעיף 39.7, שטעה בית הדין בקובעו שבשעת המינוי לא היה נראה שיש בעיות מיוחדות – כוונת בית הדין ברורה: מדברי ההבהרה של הגר"א שינפלד נראה שהשכר הגבוה לא נקבע בגלל היקף הטיפול בתיק ומורכבותו, וכמו שכתב המערער עצמו בבקשה שהוגשה לבית הדין, שבשעת המינוי היה נראה שהטיפול בתיק יהיה פשוט בהרבה, הגר"א שינפלד לא הזכיר כלל שלמרות זאת הוא ידע שהטיפול בתיק יהיה ממושך ומורכב כל כך. ומשום כך קציצת השכר שדוברת בבית הדין בירושלים אינה מקובלת על בית הדין (בתל אביב) והואיל וכעת הסמכות נתונה בידי שיקול דעתו הוא הקובע.

כנגד כל האמור עד כאן, נראה שנפלו כמה ליקויים בהחלטת בית הדין קמא, וכדלהלן:

עיקר טענת בית הדין בתל אביב כנגד דברי הגר"א שינפלד – "מנוסח המכתב עולה כי מחזק את הבטחתו בכך שהנאמן עשה פעולות רבות [...] הרי ההבטחה אם ניתנה הייתה לפני שנעשתה כל פעולה" – תמוהה לכאורה: היכן ראו בדבריו חיזוק כזה להבטחתו?

ההתייחסות היחידה בדברי הגר"א שינפלד היא מה שכתב "בית הדין היה זה שיזם [...] ליטול את התפקיד המסובך", אולם דברים אלו ניתן לישבם בנקל עם כל האמור לעיל. וכן דברי הגר"א שינפלד בהמשך: "כאן עשה [פלוגין] את כל העבודה לבדו", אינם אלא הסבר לכך שבמקרה שלפנינו בית הדין בירושלים התחשב בכך שהנאמן עושה עבודה כפולה, הן כנאמן והן כעורך דין.

גם הדברים בסופה של ההבהרה – "אין לי ספק שלולא דבקותו במטרה והמאמצים הרבים והמוצלחים שעשה [פלוגין] היה ההקדש אבוד לחלוטין" וכו' – אינם משמשים נימוק להחלטה המקורית אלא נאמרו לרווחא דמילתא, להראות שגם במבט לאחור נמצא שצדק בית הדין בזמנו בכך שקבע שכר גבוה לנאמן.

ובכלל קשה לסמוך על מילה זו או אחרת שנכתבו במכתב מעין זה ולהוציא ממנה מסקנות

גורפות.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

נמצא שכל דחיית בית הדין קמא את קביעת שכרו של הנאמן בהבטחת ההרכב שבראשות הגר"א שינפלד, המבוססת על ההנחה שהשכר הובטח בגלל הפעולות הרבות שנדרשו בסופו של דבר בתיק זה, אין לה בסיס עובדתי.

גם דברי בית דין קמא: "נוסף לכך אין בית הדין רשאי לקבוע שכר טרחה גבוה כל כך הרבה מעבר לאמור בכתובים [תקנות וכדו']" – ללא שציינו היכן מופיעה בכתובים הגבלה בשכר הטרחה של מאן דהו, ועל אלו תקנות מבוססים דבריהם – תמוהים, וכמו שמציין המערער בסעיף 39.9. גם באי כוח המשיבים למרות שהאריכו לצטט מפסקי בית המשפט, לא ציינו ולו מקור אחד שבו נקבע ששכר הוגן היינו סכום כזה ולא אחר.

שכר טרחת עורך דין המגולם בשכר הטרחה המובטח

נושא נוסף שנדון הן בהחלטת בית הדין קמא והן בערעור הוא **טענת המערער בסעיפים 39.8 ו-39.10 שלמעשה מגיע לו שכר כפול עבור שני תפקידים שבהם שימש בתיק זה, כנאמן וכעורך דין, ואף על פי שלא נעשתה חלוקה ברורה בעניין, מכל מקום יש להתחשב בכך בבואנו לקבוע את שכרו.**

זה הוא למעשה אחד הנימוקים העיקריים שנתן הגר"א שינפלד לקביעת שכר גבוה לנאמן.

האמור בהחלטת בית הדין קמא –

כמו כן מה שמקשר בין החלטת בית הדין לאשר שכר טרחה גבוה בתיק שהחל לעבוד בו כעורך דין פרטי – לא כנאמן: לדעתנו, אינו דומה שכר טרחה המשולם לעורך דין פרטי לשכר המשולם לנאמן על ההקדש –

אף הוא תמוה לכאורה, שהרי דברי הגר"א שינפלד מובנים בהחלט, שהואיל ואילו היו לוקחים עורך דין פרטי היה מתקבל על הדעת לשלם לו שכר של 20%, אם כן כאשר ממנים נאמן המסוגל למלא שני תפקידים, גם של עורך דין וגם של נאמן בעצמו, מתקבל בהחלט על הדעת שיש לקבוע לו שכר של 25%. וכי מה אכפת לו להקדש אם בית הדין ממנה אדם אחד כנאמן ואדם אחר – עורך דין פרטי – כמייצג, או אדם אחד שיבצע את שני התפקידים הנ"ל? ולכל זה הוסיף הגר"א שינפלד, שמניסיונו עם עורך דין זה היה נראה לו שהדבר לטובת ההקדש.

גם את אמירת בית הדין קמא בפתח הדברים: "אין בית הדין מביין איך נאמן בוחר לעצמו עוזר עורך דין ללא הסכמת בית הדין ומבקש עבור זה שכר" נראה שיש לדחות, והדברים הוסברו היטב על ידי המערער עצמו: מלכתחילה נקבע שכר גבוה עבור עבודה כפולה שהיה אמור לעשות בתיק לבדו, ואחר כך החליט להעביר חלק מאותה עבודה לעורך דין אחר. אם כן אין כאן בקשת שכר עבור עבודה נוספת שנעשתה, אלא חידוש הבקשה המקורית לקבל שכר כפי שהבטיח לו מלכתחילה בית הדין אשר מינה אותו לשני תפקידים, תוך כדי שהוא מציין את האמת שלמעשה תפקיד אחד בוצע על ידי עורך דין אחר.

ואם כי היה מהראוי שהנאמן יידע את בית הדין שהוא ממנה עורך דין אחר לעסוק בחלק מהתפקיד שהיה מוטל עליו, מכל מקום אין סיבה להפחית משכרו בגלל טעות מעין זו. מהאמור עולה שגם אם צדקו דברינו לעיל שלהבטחת הגר"א שינפלד אין תוקף מחייב, מכל מקום מאחר שקבענו שישנם ליקויים בולטים בפסק הדין של בית הדין קמא, נראה שיש לקבל את עיקר הערעור ולבטל החלטה זו.

מעתה עלינו להשתמש בהבטחה של הגר"א שינפלד כדי לאמוד את גובה שכרו של המערער. ואף שצריך עיון אם ניתן לשלול לחלוטין את שיקול דעתו של בית דין קמא, שכאמור הוא המוסמך

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לדון בעניין זה. אך לאור כל האמור יש לקצוב את שכרו של [פלוגין] על סך של 25% כולל מע"מ מתמורת מכירת הקרקע עבור ההקדש.

הרב דוד ברוך לאו

ברצוני להצטרף ולהוסיף לדברי הרב הראשי הגאון הרב דוד לאו שליט"א:

אין ספק שבמבט על 25% מהנכס כשכר טרחה נראה הוא גבוה מהמקובל, אבל מקרה זה דומה היה למציל מ'זוטו של ים' – אף גוף לא טיפל בהשבת הנכס והזמן העובר היה רק משכיח את הנכס שהשתלטו עליו פולשים, כאשר גם מנהלי ההקדש שהיו צריכים לטפל בהשבת הנכס, מסיבותיהם הם, לא טיפלו בכך – בין היתר בגלל הצורך בהשקעה מאומצת ואולי חסרת תקדים כאשר ערך הנכס הוא נמוך מאוד ביחס להשקעה בטיפול בנכס, והחלקיות של כל אחד ממוטבי ההקדש.

וברצוני להביא לכך ראיה ממסכת שבת (דף קכ ע"א):

שנינו במשנה:

מצילין [בשעת דלקה] סל מלא ככרות, אף על פי שיש בו מאה סעודות, ועיגול של דבילה וחבית של יין. ואומר לאחרים: "בואו והצילו לכם." ואם היו פיקחין – עושין עמו חשבון אחר השבת.

ואמרו בגמרא:

חשבון מאי עבידתיה? מהפקירא קזכו! אמר רב חסדא: מדת חסידות שנו כאן. אמר רבא: חסידי – אגרא דשבתא שקלי? אלא אמר רבא: הכא בירא שמים עסקינן, ולא ניחא ליה דליתנהי מאחרים, ובחנם נמי לא ניחא ליה דליטרח. והכי קאמר: ואם היו פיקחין, דידיעי דכהאי גוונא לאו שכר שבת הוא – עושין עמו חשבון לאחר השבת.

ופירש רש"י:

מהפקירא וכו' – דהא "הצילו לכם" קאמר להו, לצרכיהם, ו"אם פקחים הם יעכבו הכל" הוה ליה למיתני.

מדת חסידות – שמחזירין לו.

חסידי אגרא דשבתא שקלי – בתמיה: אם חסידים הם יש להם לוותר משלהם בכל דבר שיש בו נדנוד עבירה, ואף על גב דלאו שכר שבת גמור הוא, שהרי לא התנה, ומהפקירא קא זכו, מיהו חסיד לא מיקרי אלא אם כן מוותר משלו.

הכא בירא שמים עסקינן – המציל הזה ירא שמים הוא ולא חסיד לוותר משלו. דלא ניחא ליה דליתנהי מאחרני – בזכייה דהפקירא, דידיע דלא מרצונו הפקירו.

ובחנם נמי לא ניחא ליה דליטרח – דלאו חסיד הוא ולמחול על שלו.

והכי קאמר כו' – כלומר: דהאי "אם היו פקחין דמתניתין" לאו פקחין בדין קאמר, ליטול את הראוי להם, דאם כן "יעכבו הכל" הוה ליה למתני, אלא לאו הכי קאמר: הני יראי שמים, אם פקחין הן בהלכות שבת דידיעי דכהאי גוונא לאו שכר שבת הוא, דמעיקרא לאו אדעתא דשכר פעולה נחית, עושין עמו חשבון, ו"הכי קאמר": אדרב חסדא נמי קאי, אלא לא שבקיניה לרב חסדא לסיימיה למילתיה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

סוגיית הגמרא עוסקת בדבר העומד להישרף שהוא הפקר ושייך למצילים שואלת מדוע "עושין עמו חשבון אחר השבת" [מה שלא שייך אומנם בנידוננו, אך המסקנה שייכת גם בן ממסקנת הגמרא עולה שממידת חסידות – בגלל נדנוד עבירת שכר שבת אין ליהנות מהצלת שבת, אבל מצד יראת שמים גרידא רשאי המציל לקבל שכרו בעבור טרחת ההצלה.

לכאורה במקרה שבפנינו אפילו ממידת חסידות כאשר אין נדנוד עבירה רשאי ה'מציל' לקבל שכר ולעשות עמו חשבון על ההצלה, ובוודאי מדין יראת שמים זכאי המציל לעשות חשבון' דהיינו לבקש את שכר טרחתו.

אם כן במקרה שבפנינו דל מהכא את הבטחת הגר"א שיינפלד שליט"א, שניתנה בסמכות כמבואר: הרי מעשים שבכל יום שאף לאחר שבית הדין קצב את שכר טרחת הכונסים – בסיום ההליך יש פניות של כונסי הנכסים לתוספת בעקבות השקעה מיוחדת, או לחילופין בקשה להפחתה מסיבות מסוימות.

אשר על כן בנדוננו שבו הושקעו כבר מעל שבע מאות שעות עבודה של עורכי הדין ושווי הנכס שהצילו מ'זוטו של ים' נמוך יש להיענות לבקשה ולהעמיד את סך שכר הטרחה על 25% כולל מע"מ.

הרב אליעזר איגרא

פסק דין

הערעור מתקבל ושכר טרחת המערער יעמוד על 25% מתמורת מכירת הנכס.

מותר לפרסם את פסק הדין בהשמטת פרטי הצדדים.

ניתן ביום כ"א במרחשוון התשע"ו (3.11.2015)

הרב אליעזר איגרא

הרב א' אהרן כץ

הרב דוד ברוך לאו

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה